

Komáromi üzenetünk utóöngéi

Meghatározni a közeljövő feladatait!

Albert Sándor gondolatai a 2015. szeptember 25-i tiltakozó nagygyűlés kapcsán

A komáromi tiltakozó megmozduláson több mint ezer ember vett részt. Ez sikerként könyvelhető el, és elsősorban a szervezők munkáját dicséri.

Sikeres volt persze a 2013 decemberében szervezett tüntetés és a 26 ezer petíciós aláírás begyűjtése is.

De a kérdés mégiscsak az, hogy mi történik ezután? Ki és mikor tesz le az asztalra egy olyan anyagot, amely iskolahálózatunk átszervezését és az iskolák minőségének javítását vázolja fel.

Mindenki tudja, de senki sem meri kimondani, hogy a jelenlegi iskolahálózatunk fenntarthatatlan. Ennyi iskolát ma már nem tudunk megtölteni gyerekekkel.

A tiltakozó nagygyűlés határozatában három pont szerepel:

1. A kisiskolák megmaradása érdekében a minisztérium tegye lehetővé a minimális létszámok csökkentését. Ezzel az a gond, hogy a minimális létszámokat a parlament fogadta el törvény formájában, tehát a minisztérium nem módosíthat rajta. Ez a parlament pedig nem fogja megváltoztatni a saját döntését. Sokan az új parlamentben bíznak, de a jelenlegi politikai helyzetet ismerve nem valószínű, hogy tavasszal érdemi változásra kerül sor a parlament összetételében.
2. Követeljük, hogy a minisztérium partnerként tekintsen ránk és ne döntsön rólunk, nélkülünk. Ezzel csak egyetérteni lehet, de sajnós a gyakorlat nem ezt igazolja.
3. Követeljük az önálló magyar osztály létrehozását a minisztériumban, az Állami Pedagógiai Intézetben és a Szabványosított Mérések Nemzeti Intézetében.

Ezzel a követeléssel is egyet kell értenünk. A kérdés persze az, hogy milyen kompetenciákkal rendelkeznének ezek az osztályok.

Némi tapasztalatunk van a múltból, de a jelenből is. Lásd a Nemzetiségi Osztály összetételét és működését.

A Zárónyilatkozat nem említi meg a kerettantervet, pedig véleményem szerint ezt kellett volna a tiltakozó nagygyűlés középpontjába állítani.

Ez a miniszteri rendelet (még csak nem is törvény!) „lebutítja” a magyar iskolák tanulóit. Nem ad lehetőséget, nem ad elég időt (elég tanítási órát) arra, hogy a gyerekek megfelelő szinten sajátítsák el az alapkészségeket: az írást, olvasást, és számolást. Ezzel óriási hátrányba kerülnek a szlovák iskolák tanulóival szemben, és problémát okozhat a későbbi tanulmányaik során is!

Elfogadhatatlan az a javaslat, hogy az iskolai programokra szánt, ún. szabad órákat használjuk fel ennek pótlására.

Ez azért is elfogadhatatlan, mert elveszik a lehetőséget az iskola saját arculatának kialakításától. A szlovák iskolák viszont ezt megtehetik, ezért kínálatuk színesebb és vonzóbb lehet, és „elszívhatják” a magyar gyerekek egy részét is!

Ha lenne „szabad” órakeret, akkor megoldódhatna a magyar történelem oktatása is!

Hiú remény ugyanis abban bízni, hogy a minisztérium órakeretet biztosít a magyar történelem oktatására, hiszen arra sem hajlandó, hogy ilyen jellegű tankönyv kerüljön a piacra.

A ránk erőltetett kerettanterv durva beavatkozás a magyar iskolák életébe. Ez a magyar iskolák durva diszkriminációja, ezért jogi úton kellett volna megtámadni (hangsúlyozom, hogy „csak” egy miniszteri rendeletről van szó!)

Véleményem szerint ezzel a kerettantervvel nem volt szabad megkezdeni a tanévet. Azért sem, mert egy idő után majd bizonyítottan látják, hogy megtehetik, hiszen az iskolák így is működnek.

A szülők szövetségének képviseletében felszólaló Schwartz Katalin fogalmazta meg azt, hogy mit kellene tenni és mire kellene odafigyelni a közeljövőben:

- megszervezni a kistérségi oktatási intézményeket;
- átalakítani a magyar pedagógusképzést;
- változtatni a pedagógusok oktató – nevelő munkáján;
- működtessünk eredményes és hatékony minőségi iskolákat!

A szülők tehát megfogalmazták, hogy mit várnak el iskoláinktól és ők is fognak ítélni iskoláink felett.

Érdemes lenne odafigyelni ezekre a felvetésekre!